

такожде чрътъ него Янкъ, прие корабътъ и по заповѣдь на Трипани тегли го на Бююкъ-Дере и тамо спусна желязо.

Разумѣва ся че кораберитѣ на кораба ся не промѣни-хъ и че между тѣхъ бѣше и Н. Воитиди.

Трипани бѣше зарѣчалъ на Маламъ да испрати единъ ладійкъ на крайморіето да го чака тамъ за да го вземе и отведе на корабътъ. А онази ноць бѣ въ който видѣхмы Трипани да удуши Діамантъ. Маламъ бѣше пратилъ Н. Воитиди съ ладійкѣтъ да чака Трипани.

За това видѣхмы Н. Воитиди да стои тамо съ ладійкѣтъ и да чака.

При разсъвнованіе Теодоръ Трипани дойде на крайморіето и свари въ ладійкѣтъ стареца като бѣше ся прострѣлъ и заспалъ; побута го излека съ ръкѣхъ и каза.

— Стани, дѣдо! Стига вече сънь!

Н. Воитиди си отры очитѣ и като погледнѣ Трипани напръдѣ си настрѣхнѣ и потрепнѣ. Но намѣсто да отговори на думѣтъ на Теодора Трипани пришушнѣ въ зѣбы.

— О, Боже мой! туй е той!

— Какво брѣтвишъ ты, дѣдо?

— Нищо.

— Стори ми ся че нѣщо измѣмора.

— Въ просъницѣхъ съмъ, както виждашь.

— Тѣй а? рече Трипани като ся мъчеше да си докара на паметъ, кой ще да е този кораберинѣ на когото говореше, защото чрътитѣ на лицето му сякашъ че му бѣхъ добръ познаты.

— Тѣй зеръ, отговори Н. Воитиди. Но заповѣдайте, да влѣземъ въ варкѣтъ.

И влѣзохъ.

Старецѣтъ наченѣ да гребе, (да тегле лопатытъ).

— Отъ дѣ си ты, дѣдо? попыта Трипани.